

AFSCHEID VAN JAAP

"Later sta je er alleen voor", zei je .....

Je bent gestorven Jaap, ik kan je niets meer vragen,
ik kan niet meer met je van gedachten wisselen.

Wel kan ik in gedachten mijn verhaal aan je voorleggen,

- hoe onzeker ik was over wat het vak humanistiek in zou houden,
- hoe onnozel ik mij voelde als je ons een vraag stelde, die vervolgens door jou zo duidelijk beantwoord bleek te kunnen worden
- hoe boeiend en betrokken je verband legde tussen de verschillende historische fasen in het humanisme, waardoor dierbare stukjes uit schooljaren en studietijd opnieuw tot leven kwamen.

Je belangstelling voor mensen hield niet op bij het verleden; evenmin beperkte je je uitsluitend tot humanisten in de dialoog over levensovertuiging.

Het begrip gelijkwaardigheid kreeg voor ons inhoud door je houding ten opzichte van de studenten van het H.O.I., dat je zo dierbaar was en waarvoor je je tot het laatst hebt ingezet.

Je geest was levendig en beweeglijk, vaak vergezeld van een twinkeling in je ogen.

Misschien was je met ons wel eens te ongeduldig, sloeg je ons te hoog aan, verwachtte je te snel dat wij de antwoorden op je vragen net zo konden formuleren als jij, terwijl we onze eigen vragen nog moesten leren stellen.

Vorig jaar deed ik tentamen bij je en het vertrouwen dat je toen in mij wilde stellen is mij tot grote steun geweest in de nieuwe werksituatie.

Ik behoor bij de laatste groep studenten die jou dit jaar nog als docent zouden hebben voor je afscheid van het H.O.I..

In jouw lessen zouden we praten over "dood", over "hoop".....
we zullen het zelf moeten invullen, zonder jou, maar samen met al die anderen die door jou geïnspireerd werden oprecht te blijven zoeken naar antwoorden op de vragen die het leven ons mensen stelt, die wij mensen aan het leven stellen.

"De vraag 'waarom ik?' vervangen door de vraag 'waarom een ander?'" raadde jij ons aan.

Jaap, we hadden ons het afscheid zo anders voorgesteld, maar het is niet anders.

Ik ben blij dat ik je gekend heb.